

WOORDENLIJST

WOLFSE TAAL

Blaatwoller	Schaap
Bromstinkers	Gemotoriseerde voertuigen
Dikke Kwaker	Pad
Grote Gele Vriend	Maan
Gouden Vuurbol	Zon
Groen Ratelmonster	Tank
Herrieschopper	Mens
Kleurfladder	Fazant
Klopbrieser	Paard
Knaagstaart	Rat
Knalstok	Vuurwapen
Knalvoertuig	Auto
Knorrie	Varken/zwijn
Koerfladder	Duif
Loeibak	Koe
Minitijger	Kat
Monsterfladder	Vliegtuig

Oogjetoe-pauze

Platmaker

Roofhapje

Sliertbak

Sluwe Neef

Snaterfladder

Springgewei

Springoortje

Stalen Klopbieser

Toktokhapje

Weke Neef

Woeste Bobbel

Wolveneindje

Slapen

Stoomwals

Prooi

Trein

Vos

Eend of soortgelijke
watervogel

Hert

Konijn

Fiets

Kip

Hond

Beer

Afstand die een wolf
in ongeveer een uur aflegt

dan diep rommelt het, wij moeten ons lijf redden... tijd bijna om... tot zzzziens... hopen wij!’

En nog voordat Grauw iets terug had kunnen zeggen – laat staan doen, laat staan tot de conclusie had kunnen komen dat hij zich dit had verbeeld – zette een onafzienbare stoet Dikke Kwakers zich alweer in beweging en schommelde automatisch achter hun leider aan. Dwars over het erf, netjes in colonne, de landweg op.

Grauw was nu in alle staten. Hij beet in een wolvenpoot om te controleren of hij niet sliep. Een beetje dom. Hij slaakte daarbij een gedempte, maar duidelijk hoorbare huilkreet. Heel kort, maar net genoeg. En dat had hij dus beter niet kunnen doen.

Erfhond Hector hoorde de korte, maar wilde uithaal en sprong – een moment nog slaapdrongen – op uit zijn droom over het roze-gestrikte poedeltje Elvira. Nu voelde hij pas goed waar een trouwe Duitse herder zijn smetteloze reputatie aan te danken had. Hij voelde zich zo scherp als een bajonet. Er stond hier iets te gebeuren. Hoogste tijd

voor de mensenredder! De gisse hond wist meteen wat hem te doen stond. Hector in functie begon natuurlijk eerst aan het alarm. Wat was dat ook alweer? De seconden tikten traag, maar meedogenloos, weg. O ja, dat was, eh hoewel... weet je wat: eerst maar blaffen.

En dat deed Hector, om zeventien minuten over twaalf Midden-Europese tijd. Tot vijf voor half een, toen zijn blaf hysterisch werd. De boer, die erg van jenever hield, en zijn vrouw, die vooral van slapen hield, zaten toen pas rechtop in hun bedstee.

Zo niet Grijs, Grauw en Gruwel. Die raakten al na de eerste salvo's van Hector in paniek. En stonden op het punt om als de wiedeweerga weg te komen uit die hooiberg. Maar waarheen? Eerst likten ze elkaar en legden de voorpoten rechtopstaand op elkaars schouders. Dat gaf wat moed. Jawel, ze waren er nog. Niemand had ze doodgemaakt, nog steeds niet. En dat was fijn. Want wat Grauw zojuist in het kort had verteld, was meer dan griezelig. Gruwel beefde: 'Echt waar? Hónderden Dikke Kwakers die ineens uit het hooi kropen? Waar wij lagen te slapen? Ah jakkes!'

'Ahum... proest. Komt dat even uit! Riep u mij zojuist?' En voor de verschrikte ogen van Gruwel rees de glanzend zwarte figuur van Ajakkes op. Ai, daar was de driehoornige mestkever weer, de stinkkever, die Gruwel sinds haar prille welpentijd maar niet van zich af kon schudden. De grote mestvaaltopruimer die kennelijk niet zonder haar kon en overall mee reisde om bij haar te zijn, zoveel was zeker. Nog maar een nacht geleden had ze aan hem gedacht en bijna gewenst dat hij er zou zijn, omdat hij bij thuis hoorde. Hoe anders was het nu hij er ook werkelijk bleek te zijn.

‘Maar Ajakkes, hoe kon je nou...’ stamelde Gruwel.

‘Heel gewoon. Liefste, ik kom je helpen. Je zit behoorlijk in de penarie en ik dacht, in deze hooiberg kan ik...’

‘Gatsie, jij dacht niks en jij kan niks. We zijn allemaal in nood, Ajakkes! We moeten hier...’ En ze had het nog niet gezegd, of daar gebeurde het.

‘Waaaat... waaat is dat...?’ bracht de driehoornige mestkever uit en kroop onmiddellijk helemaal uit de grond. ‘Er trilt daar iets in de diepte. Héél, héél hevig.’

Zouden dat de laatste woorden van Ajakkes geweest zijn? Niemand die het op dat moment kon zeggen. Want vlak voor dat rampzalige moment liep boer Wieringa, schijnend met een zaklamp en met Hector aan de lijn, rond de hooiberg. ‘Kan vriez’n, kan dooi’n,’ mompelde de boer in zijn kraag. Hond Hector had de wolven nu echt heel scherp binnen zijn reukvermogen en ging als een waanzinnige tekeer.

De boer, die nu ook onraad rook, besloot om hem meteen los te laten. ‘Hector, pak ze!’ beval hij bars, niet wetend om welke ‘ze’ het hier eigenlijk ging. En dat was het dan. Hector sprintte weg en begon rondom de hooiberg en de suikerbietenberg te rennen.

Toen Hector halverwege zijn rondje was, begon alles – de hooiberg, het erf, het hele dorp – hevig te schudden. De hooiberg leek op een zeeschip met hoge golven te staan en wankelde naar voren, naar achteren, naar opzij. En de suikerbietenberg? Die hield het niet meer, net op het moment dat Hector er langs draafde. De arme hond verdween in minder dan twee tellen onder een indrukwekkende hoeveelheid bieten.

Boer Wieringa stond met open mond naar het erf onder zijn klompen te kijken. Hij werd pas uit zijn bevrozing bevrijd toen zijn vrouw Riekje de borg uit rende, de krulspelden nog in het haar. ‘Hendrik!’ riep ze. ‘Het gebeurt weer. Dat getril! Het is weer een aardbeving!’ Ze verstomde toen ze, halverwege het erf, zicht kreeg op de grote scheur die nu door de grote, witte borg liep. Helemaal vanaf de bodem tot het rode pannendak. Dit was met stip de ergste aardschok die ze ooit hadden meegemaakt. En nog wel midden in de nacht. Hun bevingsbeschermdde woning was er dus niet tegen bestand geweest. Verslagen, met gevouwen handen, zakte Riekje op haar knieën. ‘En nu Hendrik, wat nu?’ kermde ze.

Maar haar Hendrik had wel iets anders te doen. In de eerste plaats was hij bang en wilde hij meteen naar binnen vluchten. In de tweede plaats had hij visioenen van een massale trekkerstoet van woedende Groningse boeren die naar het Binnenhof trok. Compleet met spandoeken: ‘Groningen beeft. En nu de regering!’

Maar toen bedacht hij dat die woeste Hector nog ergens in de buurt zou moeten zijn. Nu hij goed luisterde, hoorde hij onder de suikerbietenravage zwak gepiep. ‘Rothond,’ beet hij tussen zijn tanden door. Maar het geluid werd wel steeds zwakker.

Boer Hendrik, nu toch bezorgd om het lot van zijn hondse steun en toeverlaat, stroopte manmoedig de mouwen op. ‘Wat zull’n we nou krijg’n,’ mompelde hij en begon met blote handen te graven. Totdat hij een hulpeloos trappelende herdershondpoot in het vizier kreeg.

Zodoende zag geen sterveling dat drie bevende wolven

In het statige Amsterdam-Zuid zat een zorgelijke man, een bril met dikke glazen op zijn neus, te wachten op een vroege tram. Lijn 2 was de eerste die langs zou komen. Hij was de enige bij de halte.

Maar net toen hij zijn wandelstok pakte en van het bankje wilde opstaan, werd hij omvergelopen door drie grote honden. ‘Wel heb ik ooit!’ riep hij uit. ‘Wildebrassen zijn het! Wie laat in vredesnaam zijn honden op dit tijdstip loslopen?’

De deuren van lijn 2 bleven echter niet lang genoeg geopend om de man de tijd te geven zichzelf overeind te helpen. De bestuurder van de tram keek strak voor zich uit. De wolven waren intussen naar binnen geglipt en doken onmiddellijk onder de banken in het achterste compartiment, dat verder helemaal leeg was.

Ze zaten in de buik van die kleine Sliertbak. Doodsbang te wezen voor wat er nu weer zou gebeuren. In een reflex waren ze onder de banken gedoken, helemaal achterin. Even was het stil. Toen klonk er een schel geluid – TING! – en zette het gevaarte zich steunend en piepend in beweging.

Maar er gebeurde nog niets ergs. Het monster deed ze niets, ze konden ademen en zelfs hun poten een beetje strekken.

Al gauw minderde het monster vaart en stopte. In een woeste poging probeerden ze naar buiten te komen, maar

liepen frontaal tegen metalen hindernissen op. Een stukje verderop ging een deur open en daar kwamen twee Herrieschoppers binnen. Meteen doken ze weer onder de banken, hun oren plat langs hun kop, hun kop stijf op de grond.

Ze konden de Herrieschoppers duidelijk horen en nog beter ruiken. Geluk bij een ongeluk was dat ze een eindje uit de buurt waren gaan zitten en de wolven niet in de gaten kregen. Wat hebben die Herrieschoppers een slechte zintuigen, dacht Gruwel.

Toen het gevaarte opnieuw vaart minderde en stopte, durfden ze zich niet te bewegen en bleven ze liggen. Er kwam waarachtig nóg een Herrieschopper binnen, die ook al niet bij ze in de buurt ging zitten.

Dit herhaalde zich diverse keren. Nog steeds zaten ze in de buik van dit vreemde monster. Ze waren nog steeds niet ontdekt, maar rooskleurig zag het er niet uit.

Uiteindelijk bereikte de tram het eindpunt, Amsterdam Centraal. De paar mensen die in het achterste deel hadden gezeten, verlieten de tram. De stilte keerde terug. De deuren stonden open. Grijs, Grauw en Gruwel bleven nog een minuutje liggen. Ze wilden zeker weten dat de kust veilig was. Toen doken ze de tram uit.

Maar buiten was het helemaal niet veilig. Overal, werkelijk overal waren er gebouwen, massa's Herrieschoppers,

met sirenes op de wolven af. Er leek niet aan te ontkomen. Een omsingeling dreigde.

Merkwaardig genoeg voelde Gruwel ineens een soort kalmte over zich heen komen. ‘Als we ons nu *tussen* de Herrieschoppers begeven, dan durven ze ons vast niets te doen,’ zei ze, apetrots op haar ingeving.

Het wachtende publiek bij Madurodam, mistroostig in de stortregen voor zich uit kijkend, vaak met een paraplu boven het hoofd, viel over elkaar heen van schrik toen de drie wolven zich tussen hen door wurmden en zonder te betalen Madurodam in piepten.

‘Tjonge,’ zei Grauw vol bewondering, toen hij zag dat de nogal gezette kassière haar hokje verliet en in paniek het glibberige dak van haar kantoortje begon te beklimmen.

‘Tjonge,’ herhaalde Grijs, nieuwsgierig achteromkijkend toen diezelfde dame van het dak af roetsjte en met een plof op de grond landde.

Grijs, Grauw en Gruwel liepen op een wolvendrafje door het altijd zo gemoedelijke amusementspark. Maar nu sprongen overal de mensen angstig opzij. Er stonden er zelfs zes in de miniatuur Hofvijver, met natte schoenen en sokken. De wolven hielden even halt toen de toiletjuffrouw met haar witte jas en witte schoteltje met kleingeld het op een lopen zette. Terwijl haar laatste klanten, sommigen met de broek nog op de knieën, alle kanten op schoten.

‘De stad is niet meer veilig,’ hijgde een moeizaam lopende dame tegen haar vriendin.

‘Dat zeg ik al jaren, de stad verwildert. Het wordt hier nog eens een echte jungle,’ antwoordde de vrouw.

De wolven bleven op hun hoede, hoewel ze merkten dat Gruwel gelijk had gehad: boven hun koppen had de luchtmacht zich inmiddels teruggetrokken. Dankbaar keken Grijs en Grauw hun zus aan. Maar die dacht alweer aan hun volgende zet; weg van deze merkwaardige open plek, waar zij ongevraagd de hoofdattractie waren.

En dat was maar goed ook, want inmiddels kropen allerlei militairen met Knalstokken door de rozenperken rondom Madurodam. Gelukkig leidde hun wolveninstinct hen naar de plek waar de omsingeling nog niet compleet was. Ze glipten weg en renden recht vooruit, een drukke weg over, dwars door allerlei wegversperringen heen, het opgewonden geschreeuw negerend.

Het koninklijk paar zat gerieflijk droog in de Glazen Koets, die ondanks alle onrust zich toch rond het voorgenomen tijdstip van één uur 's middags vanaf Paleis Noordeinde in beweging zette. Jammer dat het zulk slecht weer was, dat was wel een smetje op de dag. Maar het deed het paar goed dat er zo te zien toch heel wat mensen langs de route waren gaan staan. Velen van hen uitgerust met paraplu's en regenjacks en oranje versieringen.

De koning nam in zijn hoofd nog een keer de Troonrede door, die hij zo direct zou gaan voorlezen in de Ridderzaal. Hij twijfelde of hij wellicht een klein grapje over het wolvengerucht aan zijn toespraak zou toevoegen. 'In vele opzichten vervult ons land een voorbeeldfunctie. Dat vinden de wolven blijkbaar ook, die komen zelfs tegenwoordig bij ons op de eerste rij zitten om een kijkje in de keuken te nemen.' Zoiets. Of zou dat wat ál te losjes zijn, gezien de maatschappelijke onrust?

De koets had zich nog maar net in beweging gezet, of er brak rumoer uit in de haag van toeschouwers. Enkele mensen duikelden over elkaar heen. En de koning en de koningin wreven hun ogen uit om er zeker van te zijn dat ze niet droomden. Daar stonden ze... recht voor hun neus: drie wolven. Op nog geen tien meter afstand van de koets! Ze waren door de menigte heen gebroken en keken de koning strak aan. Althans, zo leek het.

Nu was de koning best wel wat gewend. Hij had per slot van rekening in zijn leven heel wat keren in Midden-Europa op wilde dieren gejaagd. Maar nooit, echt nog nooit had hij pal tegenover een ongetemde wolf gestaan. Laat staan DRIE wolven... Van pure opwindning gaf hij de koningin een iets te harde por. 'Zie je dat! Hoe is het mogelijk!! Om nooit te vergeten, dit. Dit vinden de meiden geweldig. Heb jij je mobieltje in je tasje?'

Het duurde maar kort voordat de betovering weer werd verbroken. Maar in de beleving van de koning leek het veel langer te duren. Hij vond het angstaanjagend en mooi tegelijk. En toen was het voorbij. De wolven schoten weg. 'Blijf zitten, schat, denk aan het protocol,' fluisterde de koningin nog net op tijd.

De mensenmassa aan de overkant week nu ook uiteen. De koning zag ontzag en verbijstering in de ogen van de mensen. Een van de paarden voor de koets briepte en dreigde te steigeren. Lakeien, die als bevroren naar de razendsnelle bewegingen van de wolven hadden gestaard, kwamen nu in actie en hielden het paniekerige paard in bedwang.

De Troonrede werd dat jaar wel gehouden, maar de aanvang was flink uitgesteld. De koning twijfelde intussen geen moment meer of hij nu wel of niet iets over wolven moest improviseren. 'De veerkracht van onze natie is legendarisch. Als we iets heel graag willen, zijn we met z'n allen tot wonderen in staat. Net zoals wij zelf soms ook wonderen meemaken. We vergeten wel eens dat ook wij mensen onderdeel van de natuur zijn. Totdat die natuur ineens voor onze neus staat. Zoals vandaag, toen drie wilde wolven door de Hofstad draafden. We staan voor een samenleving met respect – respect tussen mensen onderling, en respect van mensen voor dieren.'

Op het moment dat de koning die woorden uitsprak, was de klopjacht op Grijs, Grauw en Gruwel nog steeds in volle gang.

